

EBRIS | We know
books

**LORETH ANNE
WHITE**

**JURNALUL
MENAJEREI**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

CUM SE TERMINĂ

Încet, alunecă între somn și trezie. Înțelegerea o străbate ca un tăiș – nu, nu e somn. Nu e în patul ei. Nu e în siguranță. O cuprinde panica. Unde se află? Încearcă să înghită, însă are gura uscată. Pe limbă simte un gust neobișnuit. O zvâcnire de conștientă îi fulgeră prin minte. Sânge – e gustul sângelui. Răsuflarea i se iuțește. Încearcă să-și miște capul, dar nu poate. O țesătură aspră și udă îi acoperă fața. E prinsă în capcană, cu brațele ținute pe lângă trup. Dintr-odată își percepe durerea. O durere copleșitoare. În umeri. Coaste. Pântec. Între coapse. Durerea îi bubuie în țeastă. Un val de adrenalină se umflă prin vene și ochii i se deschid brusc. Însă nu vede nimic. Panica îi invădează creierul. Deschide gura să țipe, dar sunetul e înăbușit.

„Ce-i asta? Unde mă aflu?”

Concentrează-te, concentrează-te. Panica ucide. Trebuie să gândești. Încearcă să-ți aduci aminte.“

Însă are creierul încețoșat. Străduindu-se să ajungă la un fir de limpezime, se concentrează pe senzații. Frig – are picioarele foarte reci. Își mișcă degetele. Simte aer. Desculță? Nu complet, a pierdut doar un pantof. E rănită. Grav, are impresia. O amintire greoaie i se prelinge în creierul leneș – că se apără de niște indivizi,

că e pironită pe pământ. Atacată brutal – are impresia asta, că a fost rănită, copleșită, neputincioasă. Acum e înfășurată în ceva și e în mișcare. Zdruncinată. Simte vibrații. E zgomotul unui motor? O mașină? Da, e într-un fel de vehicul. Își dă seama că aude voci. De pe scaunele din față. Ea zace pe bancheta din spate. Vocile... sunt ridicate, se ceartă. Pe fundal se aude slab muzică. Radioul unei mașini. E clar că se află într-o mașină... o duc undeva.

Distinge câteva cuvinte.

- Aruncă... E vina ei... A căutat-o cu lumânarea. Nu poți da vina pe...

Alunecă iar în întuneric. De data asta, cu totul.

MARTORII TĂCUȚI

31 octombrie 2019. Joi.

Este ora 23.57. Noaptea de Halloween. Întuneric. Burniță. O ceață deasă se târăște pe lângă apă în timp ce un Mercedes-Maybach argintiu cu doi ocupanți cotește pe o potecă noroioasă care duce la o zonă dezafectată de depozitare a cerealelor. Ploaia scânteiază când lumina farurilor se plimbă peste vechile silozuri. Mașina trece peste o cale ferată și saltă pe un drum denivelat paralel cu marginea golfului. În cele din urmă se oprește în umbrele adânci de sub un pod care se arcuiește peste golful îngust, legând North Shore de orașul Vancouver. Farurile se sting. Acum totul e negru, în afară de strălucirea orașului în giulgiul de ceață de peste apă.

Cei doi se simt în siguranță aici, ascunși în cocoonul lor de piele moale, în căldura mașinii luxoase. Deasupra lor, circulația de pe pod e un huruit monoton punctat de un zdrăngănit ritmic când vehiculele trec peste racordurile de metal.

Bărbatul și femeia nu-și pierd timpul minunându-se cum fluxul se învârtește ca cerneala pe lângă vechiul șantier naval de lângă silozuri. Dorința le-a ajuns la

o culme febrilă. A început de dimineață – micul lor joc – la o întâlnire de lucru la micul-dejun, când pulpa ei acoperită de ciorap s-a lipit pe sub masă de cracul pantalonilor lui, în timp ce analizau calm strategia juridică împreună cu reprezentanții municipalității. Pofta a înflorit ulterior, în cursul discuțiilor la nivel înalt pe tema unui proces, urmate de prânz. A ajuns la maximum cu un sărut furat în spatele ușii de la toaleta bărbaților. Amândoi știau că se va încheia așa – sex frenetic în mașina ei parcată într-un loc dubios. Drogul lor este așteptarea nerăbdătoare. Pericolul. Riscul. Fiecare este căsătorit cu altcineva. El este membru al adunării legislative a provinciei. Ea este printre cei mai cunoscuți avocați din oraș. Amândoi au copii.

Întotdeauna aleg un astfel de loc. O zonă industrială. Rece și umedă. Pustie. Cu graffiti și plină de gunoaie. Sordidă și totuși delicioasă, într-un fel rău-famat. Este excentricitatea lor – desfrânare pe fundalul mizeriei. Alăturarea dintre prestigiul, mintea, averea și privilegiile lor și aceste tablouri urbane dure le ațâță dorința. Îi face să se simtă puternici. Dă aventurii lor un strat granulat ca de film polițist care le alimentează plăcerea trupească.

Ea își aruncă din picioare pantofii cu toc Saint-Laurent, smucește cravata roșie a partenerului și băjbâie la fermoarul pantalonilor. El descheie nasturii sidefii ai bluzei ei de mătase, îi boțește în pumn fusta, îi sfâșie hămesit dresul scump. Ea se cațără peste consolă, îl încalecă. Se lasă în jos, iar el închide ochii și geme de plăcere. Însă dintr-odată femeia încremenește. Vede cum din pâclă apar două perechi de faruri. Luminele sapă tunele gemene în ceață – un vehicul în spatele celuiilalt. Mașinile cotesc în dreptul silozurilor abandonate și se îndreaptă spre calea ferată.

- Vine cineva, șoptește ea.

El nu pare să priceapă. Cu ochii încă închiși, geme și își saltă pelvisul, încercând să-i dirijeze coapsele ca să se miște peste vintrele lui. Însă ea îi încleștează mâna, ținându-l în loc. Inima îi bubuie.

- Sunt două mașini, spune. Vin încoace.

Bărbatul deschide ochii, întoarce capul, apoi își îndreaptă brusc spatele. Curăță cu dosul pumnului un rotocol pe geamul aburit. Privesc amândoi în tăcere cum farurile traversează calea ferată și se apropie paralel cu apa.

- La dracu', mormăie. Asta-i proprietate privată. Accesul e restricționat. N-ar trebui să fie nimeni aici. Mai ales la ora asta.

- Poate sunt niște puști cu vreo năzbâtie de Halloween, sau o afacere cu droguri, murmură ea.

Mașinile se apropie. Cea din frunte e mai mică decât cealaltă, însă ceața, ploaia și întunericul fac greu de deslușit culorile și modelele. Amândouă sunt luminate din spate - siluete desenate de strălucirea stranie a orașului ascuns dincolo de apă. Vehiculul mai mic ar putea să fie galben sau crem, crede femeia. Cu cinci portiere. Mașina mai mare e o berlină. Poate gri-închis sau albastră. Cele două perechi de faruri mătură rapid apa ca cerneala când vehiculele iau o curbă. Apa oceanului licărește în lumină ca metalul ciocănit.

- Vin drept spre noi, spune femeia.

- N-avem unde să mergem, nu există vreo ieșire, zice el. Suntem ținte ușoare.

Mașinile vin și mai aproape.

- Ce mama naibii?

Femeia se așază iute la loc pe scaunul șoferului, se străduiește să-și tragă în sus ciorapii sfâșiați și să se

încalțe. El își încheie smucit fermoarul. Peste câteva clipe spune:

- Stai, stai. Se opresc.

Perechea încremenește. Ascunși în tăcere, privesc cum din primul vehicul coboară o siluetă înaltă. Văd un logo pe portieră. Altă siluetă iese din berlină. Mai scundă. Mai corpolentă. Amândoi au haine negre care strălucesc în ploaie. Unul are pălărie. Celălalt are glugă. Șoferii lasă farurile aprinse și motoarele mergând. Gazele de eșapament formează nori albi în întuneric.

Ceața se îngroașă și se răsuțește în jurul celor doi în timp ce deschid portiera din spate a berlinei. Se luptă să scoată ceva mare și greu de pe banchetă. Pare să fie un covor mare făcut sul. Cade pe pământ greoi.

- Ce fac? întrebă femeia.

- Au înfășurat ceva în covorul ăla, spune bărbatul.
Ceva greu.

Au o idee despre ce-ar putea să fie, însă nici unul nu vrea să recunoască.

Cei doi șoferi saltă și târăsc povara spre apă. La marginea docului abandonat, folosindu-și mâinile și picioarele, o împing și o rostogolesc peste margine. Obiectul se face nevăzut. Peste o clipă reapare - o fulgerare albă care se îndreaptă spre pod dusă de curent. Se răsuțește în apă, apoi începe să se scufunde. Peste o clipă a dispărut.

Femeia înghite în sec.

Interiorul Mercedesului devine rece ca gheața.

Bărbatul nu poate să respire.

Amândoi sunt îngroziți de scena la care au fost martori. Fiorul li se strecoară adânc în oase. Șoferul înalt se duce repede înapoi la prima mașină. Se apleacă înăuntru în dreptul volanului și moșmondește ceva dedesubt.

Cei doi se uită la vehiculul care se mișcă spre apă de unul singur.

- Dumnezeule mare, au blocat accelerația! Trebuie să plecăm de aici.

Femeia întinde mâna spre cheia de contact.

- Stai. Bărbatul își încleștează mâna pe antebrațul ei. Să nu-ți clintești un mușchi până nu pleacă. Ar putea să ne omoare pentru ceea ce tocmai am văzut.

Se holbează tot mai îngroziți la mașina care pare să șovăie, apoi basculează peste marginea cheiului. Când cade, prinde lumina refractată de la circulația de pe pod. E o mașină galbenă, i se pare femeii. Un Subaru Crosstrek ca acela pe care ea și soțul său i l-au dăruit fiului lor când a împlinit optsprezece ani. Logoul de pe portieră pare cunoscut. L-a mai văzut, dar nu-și dă seama unde. Apa se închide peste mașină, lăsând o spumă luminoasă pe care curentul o duce spre pod. Dispare. N-a mai rămas nimic - nici un semn că a căzut ceva de pe chei. Doar apă neagră umflată de flux.

Cei doi bărbați se duc repede la berlina care așteaptă. Cel înalt urcă la volan, celălalt, pe locul din dreapta. Portierele se trântesc. Berlina pornește în viteză pe drumul înnoroiat. Stopurile i se aprind când trece peste calea ferată, apoi cotește și traversează curtea pustie a silozurilor. Dispare în ceață.

Nici unul din ocupanții Mercedesului nu vorbește. Încordarea atârnă greu între ei. Ar trebui să sune la 911.

Amândoi știu că n-o vor face.

Nici unul nu va sufla nimănui o vorbă despre asta, pentru că dacă ar afla cineva că erau împreună în acel loc părăsit de sub pod, ascunși în beznă la primele ore ale dimineții de vineri, ar pierde totul.

JURNALUL MENAJEREI

Începe, pur și simplu, a zis terapeuta mea. Așterne cuvintele, chiar dacă este doar fluxul conștiinței, chiar dacă este doar ca să înregistrezi ceva foarte banal făcut în ziua respectivă. Dacă ți se pare greu, înscrie un lucru care te îngrijorează. Doar unul. Sau alege ceva care te bucură. Sau te înfurie. Sau ceva care te îngrozește. Scrie lucruri pe care n-ai lăsa niciodată pe cineva să le citească. Apoi, la fiecare idee care-ți vine, întreabă-te de ce. De ce gândești asta? Care este miza pierderii acelei iluzii? Întreabă-te de ce, scrie de ce, până când îți vine să urli. Până nu mai poți să te uiți la cuvinte, până când cazi printr-o trapă în ceva nou. Apoi îndepărtează-te. Fă ceva fizic. Mergi, aleargă, înoată, dansează. Fă-o până când ești gata să te întorci la pagină. Cheia este să pornești, pur și simplu. Fă-o simplu. Și, poți să mă crezi, o să înceapă să curgă.

Așadar, iată-mă, dragă jurnalule – dragul meu terapeut prin procură –, așternând pur și simplu pe hârtie. Începând simplu. Numele meu este Kit. Kit Darling. Am treizeci și patru de ani. Nemăritată. Vegană. Iubesc animalele. Hrănesc păsările.

Sunt menajeră.

Pasiunea mea este teatrul de amatori.

Superputerea mea este invizibilitatea.

Da, ai citit bine. Am fost înzestrată cu darul invizibilității. Mă mișc nevăzută prin casele oamenilor – o stafie –, curățând în tăcere toate resturile zilnice ale vieților lor, restaurând ordinea în microcosmosul lor „perfect” când e văzut din afară. Spăl, deretic, împăturesc și cern intimitatea enclavelor elitiste, atingând, adulmecând, invidiind și uneori încercându-le bunurile. Și iată ce am învățat: perfecțiunea e o amăgire. O iluzie. E o poveste prezentată cu grijă, dar falsă. Familia de aur de pe strada ta pe care crezi că o cunoști – ei nu sunt ceea ce crezi tu. Au cusururi, secrete. Uneori secrete întunecate, cumplite. Totuși, eu fiind cea care deretică, cea care prelucrează gunoiul și murdăria, îmi sunt încredințate secretele din aceste case. Poate din pricină că sunt considerată neimportantă. Nevătămătoare. Care nu merită mare considerație. Sunt doar o angajată.

Așa că îmi văd de șters praful și de aspirat și-mi bag nasul peste tot.

Asta-i cealaltă chestie: am o problemă cu iscodirea. Vreau să zic, cu toții avem un zvâc de dopamină-adrenalină când zărim ceva care nu era menit ochilor noștri, nu? Nu te preface că ești mai presus de asta. Căutăm pe rețelele de socializare dezastre care se petrec în acest moment și nu ne putem lua ochii de la ele. Deschidem acele linkuri care promit să ne arate o vedetă de la Hollywood într-o imagine compromițătoare, în bikini, sau care se dovedește a fi o mămică rea la Starbucks. La coada de la casa din supermarket luăm ziarul de scandal care trâmbițează promisiuni că oferă frânturi de informații exclusive despre aventura unui prinț britanic. Eu nu fac decât să duc asta la nivelul următor. Așa, zilele mele sunt mai interesante.

Când ajung la un loc de muncă am deja pregătită strategia de iscodire. Pornesc un cronometru și fac curățenie destul de repede ca să-mi rămână timp să scotocesc printr-o comodă, o debara, o cutie din pod sau o anumită încăpere.

Și urmez micile indicii. Descopăr taine pe care locatarii casei se străduiesc cu disperare să le ascundă chiar și unii de alții: soția de soț, tatăl de fiică, un fiu de mama sa. Văd micile pilule albastre. O seringă. Pastile de mentă pentru înprospătarea respirației și chiștoace ascunse într-un ghiveci crăpat din grădină. Sticla de tequila a unui adolescent pitită în fundul unui sertar cu lenjerie de corp. Linkurile la pornografie ale unui soț salvate pe computer. Biletul de la un amant nu prea vechi, ascuns cu mare grijă de nevastă, sau o scrisoare de la comisia de eliberare pe cauțiune. Un test de sarcină ascuns în gunoiul pus deoparte ca să-l arunc eu.

Îi văd pe acești oameni.

Îi cunosc pe cei care-și duc traiul în aceste case.

Însă ei nu mă văd pe mine.

Ei nu mă cunosc pe mine.

Dacă m-aș ciocni de unul dintre ei pe un trotuar din apropiere sau la băcănie, n-ar recunoaște fata invizibilă din viața lui. Fata anonimă. Nu-mi pasă, nu vreau să fiu „văzută“. Nu de ei.

Terapeuta are niște teorii despre dorința mea de a rămâne nevăzută. După ce i-am spus că sunt o stafie în casele oamenilor, m-a întrebat dacă am fost întotdeauna o stafie. N-am știut ce să răspund, așa că am tăcut mâlc. Dar întrebarea ei m-a pus pe gânduri. După alte câteva ședințe în care n-am ajuns nicăieri în chestiunea invizibilității, terapeuta mi-a propus să țin un jurnal.

Ea crede că deschiderea în fața unor pagini albe personale, neamenințătoare, ar putea fi o cale de a săpa

mai adânc în partea inconștientă a psihicului meu, care ascunde lucruri de sinele meu conștient (și chiar subconștient). A spus clar că nu trebuie să mă simt deloc obligată să-i arăt ce scriu. Însă pot s-o fac, dacă vreau.

- Numai când te uiți la ceva destul de mult timp și în felul corect începe să apară imaginea adevărată, mi-ai zis. Însă mai întâi trebuie să ai la ce să te uiți. Ai nevoie de cuvinte pe o pagină. Chiar dacă acele cuvinte par banale sau plictisitoare, sau nepotrivite, sau rușinoase, sau chiar jenante, din acest câmp al textului o să apară adevărata ta poveste. Și nu face singură corecturi, m-ai avertizat. Pentru că, până nu ți se dezvăluie imaginea deplină, nu vei ști care parte a poveștii este reală și care parte trebuie s-o excluzi.

A spus că procesul este asemănător cu acele imagini reversibile înșelătoare - cunoști clasicul desen al unei tinere? Când o privești într-un anumit fel, imaginea tinerei se transformă brusc într-o băbătie. Și apoi nu mai poți să ți-o scoți din cap. Asta ține de schimbarea perspectivei.

Sincer, mă îndoiesc că vreun miracol o să răsară ca prin farmec din temelii jungiană a sufletului meu și o să se reverse pe aceste pagini, dar iată-ne aici, dragă jurnalule... Sunt menajeră. Îmi place să iscodesc. Probabil iscodesc prea mult. Bine, recunosc... e o dependență. Nu mă pot opri. Devine tot mai grav. Îmi asum riscuri tot mai mari. Adevărul este că această dependență m-a făcut să merg la terapie. Este „problema care m-a adus aici“, așa îmi zice psihanalista mea.

- Nu te temi că într-o bună zi o să-ți vâri nasul prea adânc și o să vezi ceva ce n-o să-ți mai poți scoate din cap? m-ai întrebat nu demult cel mai bun prieten al meu, Boon. Pentru că, dacă faci asta, Kit, dacă vezi un secret șocant pe care cineva vrea cu disperare să-l țină